

ת"פ 525/06/15 - מדינת ישראל נגד באסל סיאד, סעיד אבו אלהווא

ת"פ 525-06-15
20 ספטמבר 2016

בית המשפט המחוזי ירושלים
לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. באסל סיאד (עציר)
2. סעיד אבו אלהווא (עציר)

הנאשמים

גזר דין

1. הנאשמים הודו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות אלימות ובמספר רב של עבירות הקשורות בהפרות סדר, וזאת כמפורט במספר אישומים.

כתב האישום המתוקן:

2. בהתאם לאמור בכתב האישום המתוקן בשנית, בשכונת א-טור במזרח ירושלים (להלן: "**השכונה**") מתגוררות, בשכונת לאוכלוסייה הערבית, מספר משפחות יהודיות בבתי המכונים "בית חושן" ו-"בית אורות". בשכונה מצוי כשגרה כוח של משמר הגבול וכן מבוצעים בה סיורים של כוחות משטרה וכוחות שונים, ורכבי אבטחה של בתי היהודים. מציאות זו קיימת בעתות שגרה, ובעתות חירום או משבר נוכחים בשכונה כוחות נוספים.

במהלך קיץ 2014, וביחוד החל ממועד הירצחו של הנער מחמד אבו חדיר ז"ל ביום 2.7.14 ומבצע "צוק איתן" (להלן: "**אירועי קיץ 2014**"), התחוללו בשכונת א טור הפרות סדר רבות, במסגרתן ביצעו הנאשמים את רוב העבירות המיוחסות להם.

האישום הראשון (מיוחס לשני הנאשמים): ביום 21.11.14 סמוך לשעה 18:00, לאחר תפילת ערב שבת, קבוצה של שמונה אנשים צעדו בחזרה מבית החושן בהר הזיתים (להלן: "**המתלוננים**") לכיוון בית אורות דרך רחוב רבעה אל עדוויה בשכונה (להלן: "**הדרך**"). אותה עת ירד גשם חזק. בעת שהמתלוננים הלכו בדרך, תושבי המקום ובהם צעירים רבים החלו להתאסף סביב המתלוננים. נאשם 1 הבחין במתלוננים, סבר כי הם מקללים את תושבי המקום, נכנס לבית קפה "קפה נט" בשכונה, הודיע על כך ליושבים במקום ובהם נאשם 2, וקרא להם לצאת ולהצטרף לאירוע. הנוכחים יצאו מבית הקפה כשהם מחזיקים בידיהם חפצים שונים ככסאות, חגורה וקרשים. התוקפים, שמספרם הגיע לעשרות אנשים, ובהם הנאשמים, רצו לעבר המתלוננים וידו לעברם אבנים. המתלוננים החלו לנוס במהירות לעבר בית אורות, כאשר התוקפים רודפים אחריהם, משליכים לעברם חפצים ואבנים וקוראים לעברם, בין היתר, "אללה אכבר".

א', אחד המתלוננים, התקשר למכרו השוטר דן, תוך כדי מנוסה, וביקש את עזרתו. אחיו ש', אף הוא אחד המתלוננים, נתפס על ידי התוקפים, הופל לארץ, הוכה ונדקר בחפץ חד בגבו. ש' הצליח לקום ולברוח ולהתקרב ליתר חבריו המתלוננים. ד', אחד המתלוננים, הבחין בש' מתקרב אליו, המתין לו והמשיך במנוסה יחד עמו. אחד התוקפים רדף אחריהם ומקל בידו, משלא הצליח להשיגם זרק את המקל לעבר ד' וש'. ד' וש' המשיכו במנוסה ואחד התוקפים התקרב אליהם והכה בעוצמה את ד' בראשו באמצעות חפץ קהה. ד' אשר חבש סוודר על ראשו, נפגע מהמכה והתמוטט. בהמשך לכך, הוכה ד' על ידי התוקפים, בהם נאשם 1 אשר זרק לעבר ד' שולחן קטן שפגע בכתפו, ונאשם 2 שהכה את ד' באמצעות ארגז פלסטיק. ד' הצליח לקום ולנוס אל עבר קבוצת המתלוננים, עד אשר התקרבו לשיבת בית אורות ובא לקראתם כוח משטרה.

כתוצאה מהתקיפה האמורה לעיל, נחבל ש' בגבו פצע דקירה אשר חדר לבית החזה, והוא נותח ושהה כשבוע בבית החולים. ד' נחבל בראשו, נגרם לו חתך והוא נזקק לתפרים לאיחוי החתך, וכן נחבל בברכו.

בשל האמור באישום זה יוחסו לכל אחד מהנאשמים עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"); עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 334 בנסיבות 335(א)(1)+(2) לחוק; ועבירה של התפרעות לפי סעיף 152 לחוק.

אישומים 8-2 - מיוחסים לנאשם 1 בלבד: באישומים אלה מיוחסים לנאשם מעשים של נטילת חלק בהתפרעויות, ובין היתר יידו אבנים ויידו בקבוקי תבערה:

אישום מספר 2, מתייחס להתפרעות ברחוב סלמאן אל פארסי ליד המסגד, אשר התקיימה למחרת מותו של מוחמד אבו ח'דר, ביום 3.7.15 בסמוך לשעה 17:30, במסגרתה יידו המשתתפים בהתפרעות אבנים ובקבוקי תבערה לעבר כוחות משטרה. הנאשם עמד במרחק של עשרות מטרים בודדים מכוחות משטרה, כשהוא רעול פנים, ויידה אבנים לעבר שוטרים שהיו במקום.

אישום מספר 3, מתייחס ליידו אבנים וזיקוקים על ידי הנאשם לעבר "בית החושן", יחד עם אחרים, במהלך הרמדאן של קיץ 2014.

אישום מספר 4, מתייחס אף הוא לאירועים שהיו בימי הרמדאן במהלך אירועי קיץ 2014, אז התרחשו עימותים רבים והפרות סדר בשכונה, במהלכם השתמשה המשטרה במכתזית - רכב המתיז מים וחומרים נוספים לצורך פיזור הפגנות. הנאשם קשר קשר יחד עם אחרים לארוב למכתזית, ובאחד מימי מבצע צוק איתן, ארב עם אחרים למכתזית, וכשזו חלפה על פניהם, יידו לעברה שלושה בקבוקי תבערה, אשר פגעו בגג המכתזית, התלקחו וגרמו לבערה שכובתה תוך זמן קצר. הנאשם יידה בקבוק תבערה אחד.

אישום מספר 5, מתייחס להתפרעות שהתקיימה במהלך אירועי קיץ 2014 בימי הרמדאן, בשעות הערב, ברחוב סלמאן אל פארסי ליד המסגד, במהלכה יידו המשתתפים אבנים לעבר כוחות משטרה שעמדו במרחק עשרות מטרים בודדים מהם. הנאשם נטל חלק בהתפרעות ויידה אבנים לעבר השוטרים.

אישום מספר 6, מתייחס ליום 22.10.14, יום פיגוע הדריסה שבוצע על ידי עבד אל רחמן שלודי, כאשר הנאשם השתתף בהתפרעות ברחוב סלמאן אל פארסי ליד המסגד, במהלכה יידו המשתתפים אבנים, זיקוקים ובקבוקי תבערה לעבר כוחות משטרה שעמדו בסמוך. הנאשם יידה אבנים ובקבוקי תבערה לעבר שוטרים שעמדו בסמוך.

אישום מספר 7, מתייחס ליום מותו של מבצע פיגוע הירי לעבר יהודה גליק, 30.10.14, כאשר הנאשם השתתף בהתפרעות ברחוב סלמאן אל פארסי ליד המסגד, במהלכה יידו המשתתפים אבנים ובקבוקי תבערה לעבר כוחות משטרה שעמדו בסמוך. הנאשם יידה אבנים לכיוון כוחות המשטרה וכן זרק בקבוק תבערה לעבר רכב משטרה. בקבוק התבערה שהשליך הנאשם פגע ברכב המשטרה.

אישום מספר 8, מתייחס לאירועים שהיו במהלך הלווייתו של עלי אבו גאנם, ביום 25.4.15 בשעות הצהריים, אז התרחשו עימותים בין מתפרעים לכוחות המשטרה. למחרת השתתף הנאשם בהתפרעות ברחוב סלמאן אל פארסי ליד המסגד, במהלכה יידו המשתתפים אבנים ובקבוקי תבערה לעבר כוחות משטרה שעמדו בסמוך. במהלך ההתפרעות יידה הנאשם אבנים לעבר שוטרים שהיו במקום.

בגין אישומים אלה הורשע הנאשם בחמש עבירות התפרעות לפי סעיף 152 לחוק; ארבע עבירות של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1)+(2)+(3)+25 לחוק; ניסיון להיזק בזדון לפי סעיף 452+25 לחוק; שתי עבירות הצתה לפי סעיף 448 סיפא לחוק; חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק; וניסיון הצתה לפי סעיף 448 סיפא+25 לחוק.

אישומים 9-12 - מיוחסים לנאשם 2 בלבד: אישומים אלה מפרטים את חלקו של הנאשם 2 בהתפרעות, יידו אבנים ויידו בקבוקי תבערה:

אישום מספר 9, מתייחס להתפרעות שאירעו בשכונה, בשלושת השבועות שלאחר הלווייתו של מוחמד אבו ח'דר, בקיץ 2014, במהלכן יידו המשתתפים אבנים, זיקוקים ובקבוקי תבערה לעבר השוטרים. הנאשם התמקם, יחד עם אחרים, בסמוך לבית ספר לבנים בשכונה ובחלק מהמקרים בבית הספר לבנות, ויידה בקבוקי תבערה לעבר שוטרים.

אישום מספר 10, מתייחס ליום 30.8.14, בימי הרמדאן, כאשר הנאשם השתתף בשעות הצהריים בהתפרעות באזור קעא אלחארה בשכונה, במהלכה יידו המשתתפים אבנים ובקבוקי תבערה לעבר מכתזית. הנאשם יידה אבנים לעבר המכתזית. במהלך התפרעות זו, מספר רעולי פנים החזיקו בידיהם סכינים, במטרה לדקור את צמיגי המכתזית. נהג המכתזית נסע לאחור והמכתזית התהפכה, ובעקבות כך החלו השוטרים לירות כדורי גומי ורימוני גז לעבר המתפרעים.

אישום מספר 11, מתייחס ליום הראשון במהלך האבל על מותה של התינוקת הנאדי אבו סביאן, שנפטרה בתאריך 28.8.14, עת השתתף הנאשם בשעות הערב בהתפרעות ברח' סולימאן אלפארסי בשכונה, במהלכה יידו המשתתפים אבנים ובקבוקי תבערה לעבר כוחות משטרה. הנאשם יידה אבנים ובקבוקי תבערה לעבר השוטרים.

אישום מספר 12, מתייחס ליום שלמחרת מותו של עלי אבו ג'אנם, אז התרחשו עימותים בין מתפרעים לבין כוחות המשטרה, בסמוך לסוכת האבלים שהוקמה במועדון הר הזיתים. במהלך ההתפרעות יידו המשתתפים אבנים ובקבוקי תבערה לעבר כוחות משטרה שעמדו בסמוך. הנאשם יידה אבנים לעבר השוטרים.

בגין אישומים אלה, הורשע הנאשם בארבע עבירות התפרעות לפי סעיף 152 לחוק; ארבע עבירות של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1)+(2)+(3)+25 לחוק; שתי עבירות הצתה לפי סעיף 448 סיפא לחוק; שתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק; וניסיון לחבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 בצירוף סעיף 25 לחוק.

3. הסדרי הטיעון אשר נחתמו בין הצדדים, עם הנאשם 1 ביום 16.2.16 ועם הנאשם 2 ביום 17.1.16, לא כללו הסכמה לעניין העונש.

תסקירי שירות המבחן:

4. ביום 28.3.16 הגיש שירות המבחן תסקיר לגבי נאשם 1.

על פי האמור בתסקיר, הנאשם בן 26, רווק. עד למעצרו התגורר עם משפחתו בשכונת א-טור בירושלים ועבד בתחום האינסטלציה.

ניתנה סקירה קצרה על ילדותו ומשפחתו של הנאשם, ונאמר כי עברו של הנאשם נורמטיבי, ומשפחתו תוארה כתומכת, אך בעלת חסכים כלכליים קשים. אביו של הנאשם נפטר בגיל צעיר ממחלה, דבר שגרם, לדברי הנאשם, לנשירתו ממערכת החינוך כדי לתמוך בפרנסת המשפחה. הנאשם שלל בעיות מיוחדות או התחברות לקבוצות שוליים. לנאשם אין עבר פלילי.

ביחס לעבירות המיוחסות לו, נמסר כי הנאשם קיבל אחריות פורמאלית לביצוע, ותיאר כי פעל מתוך מניעים רגשיים וחוויות של תסכול ועצב, בעקבות מקרים אליהם נחשף, בין היתר הירצחו של הנער אבו ח'דיר. הנאשם מסר כי פעל על דעת עצמו ללא התחברות לקבוצות מסוימות. קצינת המבחן ציינה כי הנאשם לא ביטא הבנה להשלכות החברתיות והביטחוניות של מעשיו.

להערכת שירות המבחן, הנאשם הושפע מנורמות התנהלות מקובלות בסביבתו, והוא מתקשה לערוך התבוננות פנימית אודות החלקים באישיותו שהובילו אותו למעשיו.

לאור אלה נקבע כי קיים סיכון גבוה להישנות מעשים פוגעניים בעתיד. שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית.

5. ביום 21.3.16 הגיש שירות המבחן תסקיר לגבי נאשם 2.

על פי האמור בתסקיר, הנאשם בן 21, רווק, עד למעצרו התגורר עם הוריו במזרח ירושלים ועבד בתחום השיפוצים ובמקביל למד לימודי ערב בתחום העסקים.

משפחתו של הנאשם תוארה כנורמטיבית, חמה ותומכת. נאמר כי הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה, כאשר במקביל ללימודיו עבד בעבודות מזדמנות. עברו של הנאשם נקי. אין שימוש בסמים או אלכוהול, אין בעיות התנהגות. משפחתו של הנאשם זוכה לתמיכה כספית עקב מעצרו בתיק זה.

ביחס לעבירות, הנאשם אישר כי ביצע את המיוחס לו, אך הדגיש כי לא התכוון לפגוע באיש וכי עשה זאת כדי להפחיד ולהרתיע. לדבריו, הצטרף להתפרעויות מתוך תחושת שייכות והזדהות, וכתגובה למעשי כוחות הביטחון. טוען כי לתפיסתו אלימות אינה פתרון, אך במקרים המיוחסים לו, לא הייתה לפניו אפשרות פעולה אחרת.

קצין המבחן העריך כי הנאשם נגרר ומושפע מסביבתו, כי הוא פועל מתוך דחף רגעי ונוטה לתת לגיטימציה לשימוש

באלימות במצבי קונפליקט. כן התרשם כי ההליך המשפטי לא מהווה עבורו גורם מרתיע. לאור אלה, העריך קצין המבחן כי ישנו סיכון לחזרה להתנהגות עוברת חוק.

קצין המבחן לא בא בהמלצה טיפולית והמליץ להטיל על הנאשם ענישה מוחשית, לצד קנס וענישה צופה פני עתיד.

ראיות לעונש:

6. ב"כ המאשימה הגישה הצהרת נפגע עבירה של המתלונן ש', שהיה בן 21 בזמן האירוע (א/1).

כאמור בהצהרה, כתוצאה מהאירוע נוקבה ריאתו של ש' ונוצרו אצלו שטפי דם במקומות רבים בגוף. ש' אושפז בבית החולים למשך שבוע, סבל מכאבים חזקים מאד ונזקק לעזרה תרופתית ולהשגחה צמודה של הצוות הרפואי.

לאחר השחרור נשאר הנפגע במעקב רפואי, כאשר הנקב בריאה גורם לו לכאבים מתמשכים לסירוגין, המגבילים אותו בתנועה יום יומית של ריצה או אפילו הליכה מהירה. לדבריו, מצעיר בריא העוסק בחקלאות, הוא הפך לאדם המתקשה בפעולות יומיומיות בסיסיות וסובל מכאבים כרוניים.

בנוסף, הצהיר ש' כי הוא סובל מנזקים נפשיים קשים. רגעי הדקירה והתחושה שלאחריה, בה הוא מאבד כוחות ורואה את המוות מול העיניים, אינם עוזבים אותו, הוא לא מצליח להירדם בלילות ומתעורר תכופות מסיוטים. הוא פוחד מכל אדם המזכיר לו את התוקפים, מתקשה ביצירת קשר עם זרים, וחי בחרדה מתמדת. לאחר האירוע עזב את בית הוריו ואת הישיבה בה למד, בשל רצונו להתרחק מהמקום שגרם לו לשבר כה קשה, ועבר להתגורר לבדו יישוב אחר. לדבריו הוא לא מצליח למצוא תעסוקה קבועה או ללמוד במסגרת כלשהי, וזאת בשל החשש מאנשים זרים.

לדברי ש', הוא רוצה להגיע לבית המשפט כדי למסור את עדותו, אך לא בטוח שימצא בתוכו את הכוחות הנפשיים לכך.

להצהרה צורפו מסמכים רפואיים.

7. בבית המשפט העידו שניים מהמתלוננים הקשורים באישום הראשון:

(א) ד' - כיום בן 23, מתגורר ביישוב. בזמן האירוע למד בישיבת בית אורות.

לדברי המתלונן, כתוצאה מהאירוע הוא נחבל בראשו, נפל ואיבד את ההכרה למספר שניות. הוא הועבר באמבולנס לבית חולים, שם נתפר הפצע בראשו והוא שוחרר לאחר כמה שעות. לאחר מכן הרגיש סחרחורת ולכן לא חזר לישיבה אלא שהה בשבת אצל אחיו. בימים שלאחר מכן לא תיפקד כרגיל. לאחר כשבועיים-שלושה הוציאו לו את התפרים, ואז השתפרה הרגשתו. בנוסף, במהלך האירוע הוא נחבל בברך, וקצת לאחר מכן נחבל בה שוב וקרע את הרצועה בברך.

הוגשה תמונתו של הנפגע מבית החולים (א/2).

לדברי המתלונן, כל הזמן ובכל פעם שהוא עוצם את עיניו, הוא רואה בראשו את האירוע כמו "סרט רץ". מאז האירוע הוא לא מתקרב למקום האירוע ללא ליווי מג"ב. לאחר האירוע חזר לישיבה, הנמצאת מרחק 5 דקות הליכה ממקום

האירוע, אך לא הלך דרך מקום האירוע אלא מהצד השני, בסיבוב גדול. כשהוא נשאר שבת בישיבה, הוא מתפלל בתוך הישיבה ולא בבית החושן, לשם נהג קודם לאירוע ללכת בערבי שבת. מאז האירוע, בכל פעם שהוא רוצה להגיע מבית אורות לבית החושן, הוא זקוק לליווי מג"ב או נושאי נשק אחרים.

(ב) א' - אחיו של ש' -

האירוע גרם לו לנזקים שונים. עד האירוע התגורר במשך שבע שנים בישיבת בית אורות, סמך על המשטרה והסתובב באזור באופן חופשי.

האירוע, בו רדפו אחריו עם סכינים, היה עבורו חוויה טראומטית ביותר. יום לאחר האירוע החל בתהליך של הוצאת רישיון נשק, כי לא ראה איך הוא ממשיך להתגורר במקום ללא נשק. באותה תקופה לא הלך לבית החושן. כעבור מספר חודשים הרגיש שאינו מסוגל להמשיך ולהתגורר במקום, עבר לשכונת אחרת. מאז האירוע, הגיע למקום רק במסגרת אירועים מתוכננים, בהם הייתה אבטחה של כוח משטרה גדול. לדבריו, יש לו פחדים גדולים להגיע למקומות, ולכן כיום הוא חושב לעזוב את ירושלים ולעבור להתגורר בתל אביב. בנוסף, הליווי שלו את אחיו ש' גזל ממנו משאבים רבים, פיזיים ונפשיים, והוא הפסיד ימי עבודה רבים. טרם הגיש בקשה לביטוח לאומי להיות מוכר כנפגע פעולת איבה.

טיעוני ב"כ המאשימה לעונש:

8. בכל הנוגע לאישום הראשון:

ב"כ המאשימה טענה כי מדובר ב"ליניץ" שבוצע ביהודים שחזרו מתפילת ליל שבת. לא ניתן לתאר במילים את הפחד העצום שאחז במתלוננים, פחד שהביא לשינויים באורחות חייהם, כפי שהעידו נפגעי העבירה.

הערכים המוגנים, שנפגעו באופן חמור, הם שלמות גופם של המתלוננים המתגוררים בסמוך ושל הציבור כולו, ותחושת הביטחון של הציבור.

מבחינת נסיבות ביצוע העבירה, האירוע לא היה מתוכנן אך גם לא רגעי. הנאשמים נכנסו לאירוע במודע והצטיידו בחפצים. האירוע הסתיים רק לאחר שהמתלוננים הצליחו להימלט ולהתקרב לשוטרים, ולו היה הדבר תלוי בנאשמים - האירוע רק היה הולך ומחמיר. בנוסף, הסיבה לביצוע העבירות היא שנאת יהודים.

ב"כ המאשימה התייחסה לנזק שנגרם למתלוננים, הן נזק פיזי, והן נזק נפשי כעולה מעדויותיהם. המתלוננים אף שינו את אורחות חייהם בעקבות האירוע.

ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע מתחם ענישה לגבי האישום הראשון -

לנאשם 1 - מאסר בפועל למשך ארבע שנים וחצי עד שבע שנים; לנאשם 2 - ארבע עד שבע שנות מאסר בפועל. לדברי ב"כ המאשימה, ההבדל בין השניים, הוא בכך שנאשם 1 גם עודד אחרים להצטרף לאירוע והלהיט את האווירה.

9. בנוגע לאישומים 8-2 - לגבי נאשם 1:

לדברי ב"כ המאשימה, לנאשם מיוחסים שלושה אירועים של יידוי בקבוקי תבערה, כאשר פעמיים גם פגעו בקבוקי התבערה במטרה, שלושה אירועים של יידוי אבנים, ואירוע אחד של יידוי אבנים וזיקוקים.

הערכים המוגנים בעבירות אלה הם שלמות גופם וביטחונם של כוחות הביטחון, ושמירה על שלטון החוק ועל שלום הציבור. בשל ריבוי האירועים וחומרתם, מידת הפגיעה בערכים גבוהה ביותר.

לגבי נסיבות ביצוע העבירות - לטענת ב"כ המאשימה, כל האירועים היו מתוכננים, בחלקם גם הוצבו מארבים. בכל האירועים היה הנאשם פעיל במיוחד, ישנה מעורבות שיטתית שלו בביצוע עבירות חמורות וקשות שעלולות היו להבעיר את האזור כולו. באף אחד מהאירועים לא נגרם נזק לגוף, אך נגרמו נזקים לרכוש. בנוסף, הנזק הפוטנציאלי הוא עצום.

הסיבה לביצוע העבירות היא מחאה נגד סמלי השלטון, והרצון לפגוע בגופם של שוטרים ואזרחים.

הגישה פסיקה.

ב"כ המאשימה טענה כי אין קשר בין האירועים, וביקשה לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לכל אחד מהאירועים, כדלהלן:

באישום השני: 12-30 חודשי מאסר; באישום השלישי: 6-12 חודשי מאסר; באישום הרביעי: שנתיים עד חמש שנות מאסר; באישום החמישי: 12-30 חודשי מאסר; באישום השישי: חמש עד תשע שנות מאסר; באישום השביעי: שבע עד עשר שנות מאסר; באישום השמיני: 12-30 חודשי מאסר. בנוסף ביקשה לכלול במתחם הענישה פיצוי למתלוננים שבאישום הראשון, מאסר על תנאי וקנס גבוה.

10. לגבי גזירת עונשו של נאשם 1 בתוך המתחם (אישום 1 ואישומים 8-2) -

לדברי ב"כ המאשימה, אמנם אין לנאשם הרשעות קודמות, אך בשל ריבוי האירועים, לא ניתן לטעון שמדובר במעידה ראשונה או חד פעמית. לדבריה, אין בתסקיר שירות המבחן המלצה טיפולית, שירות המבחן קבע כי ישנו סיכון גבוה להישנות המעשים.

לפיכך ביקשה לגזור על נאשם 1 עונש באמצע המתחם ולצבור את העונשים באופן חלקי, כך שיוטל על נאשם 1 עונש מאסר ממושך, שיעמוד על מספר שנים דו ספרתי. בנוסף ביקשה, כאמור, מאסר על תנאי, פיצוי וקנס גבוה.

11. בנוגע לאישומים 9-12 - לגבי נאשם 2:

לדברי ב"כ המאשימה, לנאשם מיוחסים שני אירועים של יידוי בקבוקי תבערה לעבר שוטרים; ושני אירועים של יידוי אבנים לעבר שוטרים בכלי רכב.

לעניין נסיבות ביצוע העבירות - לדברי ב"כ המאשימה, הנאשם היה פעיל בכל האירועים. לא נגרם נזק לגוף אלא לרכוש בלבד, אך הנזק הפוטנציאלי עצום והסיבה לביצוע העבירות היא אידיאולוגית.

מתחם העונש ההולם לו טוענת המאשימה -

באישום התשיעי: חמש עד תשע שנות מאסר; באישום העשירי: 18-36 חודשי מאסר; באישום האחד-עשר: חמש עד תשע שנות מאסר; באישום השנים-עשר: 12-30 חודשי מאסר.

12. לגבי גזירת עונש של נאשם 2 בתוך המתחם (אישום 1 ואישומים 9-12) -

ב"כ המאשימה ציינה כי הנאשם צעיר, בן 22 שנים. לנאשם אין הרשעות קודמות, אך גם במקרה זה, ריבוי העבירות מבטל את האפשרות לטעון כי מדובר במעידה חד פעמית. כן הפנתה לתסקיר שירות המבחן, שאינו בא בהמלצה טיפולית ומציין שישנו סיכון להישנות המעשים.

לפיכך ביקשה לגזור את עונשו של הנאשם באמצע מתחמי הענישה, ולצבור את העונשים באופן חלקי, כך שיוטל על הנאשם עונש מאסר ממושך, מספר דו ספרתי של שנים. כן ביקשה מאסר על תנאי, פיצוי למתלוננים באישום הראשון וקנס גבוה מאד.

טיעוני ב"כ נאשם 1 לעונש:

13. לדברי ב"כ הנאשם, המאשימה מנסה להפוך את האישום הראשון לאירוע אנטישמי של פרעות ביהודים, ואל לו לבית המשפט להיגרר לכך. לדבריה, מדובר "בהתנחלויות יהודיות" בתוך אוכלוסייה ערבית, בתוך שכונתם של הנאשמים, כאשר על פי רוב כולם חיים בשקט ובשלווה על אף התחושה של "השתלטות זרים". לדבריה, המתלונן עצמו העיד כי במשך שמונה שנים הוא מסתובב כרצונו באין מפריע בשכונה, ולאחר האירוע מתאר המתלונן שהוא מסתובב בשכונה רק עם שומרים ועם נשק. הנאשמים, המרגישים מותקפים, פועלים בתגובה למעשים אלה. לדבריה "כל האירועים בכתב האישום הם אירועים תגובתיים ותו לא".

ב"כ הנאשם טענה כי בדרך כלל, כמפורט בחלק הכללי לכתב האישום, מצויים בשכונה כוחות מג"ב ומתקיימים סיורי משטרה, ובזמן חירום נוכחים כוחות ביטחון נוספים. לדבריה, בתי היהודים מצויים בכוננות מתמדת, עם שמירה וסיורים, אין הפתעות ואין מארבים "יש מצב נתון, כאשר כוחות הביטחון מעריכים כי הוא איננו מתקבל בברכה על ידי התושבים, ולפיכך מזיינים את כל האזור בכוחות משטרה, כפי שצריך". לטענתה, התלמידים שבאים ללמוד במקום "יודעים שהם לא בתל אביב... זו סיטואציה אחרת שכולם מכירים אותה והיא נפיצה ורגישה...". ב"כ הנאשם תארה את האירוע כך שקבוצת אנשים, שסיימה את התפילה, הולכת מבית החושן ברגל לכיוון בית אורות. יורד גשם מאד חזק, ובדרך מתגודדים סביבם צעירים רבים. לדבריה אין כאן כל אלימות. נאשם 1, שחשב שהמתלוננים מקללים את אנשי המקום, נכנס לבית קפה וסיפר על כך ליושבים בו, והם הצטרפו והתגודדו. זהו חלקו של הנאשם 1: הוא רק שמע את המתלוננים מקללים, והלך לומר זאת לאנשי בית הקפה. אותם אנשים יצאו באופן ספונטאני אל המתלוננים, המתלוננים נסו לכיוון בית אורות, ויושבי בית הקפה השליכו חפצים לעברם. המילים "אללה אכבר" שהושמעו באירוע אינם ביטוי אנטישמי אלא אמירה: "אלוהים אדירים". תוך כדי ריצה התקשר אחד המתלוננים לשוטר, ומכל המתלוננים רק אחד נתפס, הופל ונדקר בגבו. לא ברור ממה נדקר, ובכל מקרה הדקירה אינה מיוחסת לאף אחד מהנאשמים. אחד מהתוקפים, לא ידוע מי, גם היכה את המתלונן ד' בחפץ קהה, ונאשם 1 זרק עליו שולחן קטן. כתוצאה מהאירוע הזה, ד' נחבל בברך ונזקק לתפרים בראש, וש' שהה שבוע בבית החולים. אלה תוצאות אותו "ליניץ" לכאורה. הפנתה

לגבי נסיבותיו של הנאשם ציינה שכל האירועים המיוחסים לו התרחשו כאשר היה בן 23-24. לדבריה, ידוע שהגילאים הקריטיים להיסחף לאירועים מחאתיים, הם גילאי 14-19, אך בגילאים אלה הנאשם לא היה מעורב בכל דבר שהוא. הנאשם עובד בבית מלון, בונה לעצמו עתיד, מתכנן להתחתן ולבנות בית, וב"עידנא דריתחא" היה מעורב באירועים. לנאשם אין כל אידיאולוגיה, והיציאה לרחובות הייתה תגובתית. הנאשם לא יכול היה לשבת בימים אלה בחיבוק ידיים.

לדברי ב"כ הנאשם, ניתן להעניש על מעשים אלו של הנאשם, אך יש גם לזכור שהנאשם שיתף פעולה ואף הפליל רבים מחבריו, ובכך תרם את תרומתו לביטחון.

עוד הוסיפה כי הנאשם יידה אבנים וכי בקבוק התבערה שיידה לא פגע באף אדם והבערה כובתה תוך זמן קצר.

הדגישה שכל האירועים התרחשו בתקופת זמן קצרה.

ביחס לתסקיר שירות המבחן - לדברי ב"כ הנאשם, התסקיר מציין כי משפחתו של הנאשם היא משפחה טובה וחיובית. אביו של הנאשם נפטר בגיל צעיר, וכתוצאה מכך נאלץ הנאשם לעזוב את הלימודים כדי לתמוך במשפחתו. הנאשם, לדבריה, ילד טוב, והוא קיבל אחריות לביצוע העבירות. שירות המבחן העריך כי ישנו סיכון להישנות העבירות, אך לדעת ב"כ הנאשם, המעצר והחקירה, וכן השהייה בכלא זמן ממושך, הם ערובה לכך שהדברים לא יישנו. ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם אינו צפוי לחזור לביצוע עבירות.

לפיכך ביקשה להסתפק בימי מעצרו של הנאשם.

14. הנאשם עצמו הודה בכל המיוחס לו ומסר כי לא יחזור על המעשים. לדבריו הוא רוצה לבנות בית, להתחתן ולהמשיך בחייו, כפי שרצה לפני המעצר.

טיעונו לעונש של ב"כ נאשם 2:

15. לדברי ב"כ הנאשם, העונש שמבקשת המאשימה אינו מבוסס בפסיקה כלל וכלל. בפרשה אחרת, בה הנאשמים היו מתכננים ויוזמים של פעולות מהסוג בהן הורשע הנאשם, נגזר על המשתתף הבכיר ביותר עונש של 68 חודשי מאסר. כך שדרישת המאשימה כיום, להטיל עונש גדול פי שלוש או ארבע, אינו הגיוני. בנוסף, המאשימה לא נימקה מדוע ביקשה לגזור מתחם ענישה נפרד לכל אחד מהאישומים, שכן מתועדים מקרים רבים בהם במעשים חמורים יותר לא נגזרו עונשים נפרדים. הגיש פסיקה.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשמים בחורים צעירים, ללא עבר פלילי, שזהו המפגש הראשון שלהם עם החוק. הם נעצרו ונחקרו ומיד קיבלו אחריות על מעשיהם והחליטו לחזור לאורח חיים נורמטיבי. הנאשמים הודו בכתב האישום המתוקן, על אף שהראיות נגדם לא היו חזקות, מתוך קבלת אחריות, ובכך חסכו מזמנו של בית המשפט.

ביחס לאישום הראשון - הנאשם ישב בבית הקפה, כך שאין ספק שלא היה לו כל תכנון מוקדם. הנאשם נקלע לאירועים במקרה.

הנאשם צעיר, בזמן ביצוע העבירות היה בן 21, ולא נגרם ממעשיו כל נזק, אף לא נזק לרכוש.

לטענת ב"כ הנאשם, אין להחמיר בעונשם של הנאשמים בשל המצב הנוכחי, לדבריו לנאשמים אין כל חלק באירועים החדשים.

ביחס לתסקיר, מבקש מבית המשפט להתעלם ממנו. התסקיר שטחי ואינו מבוסס. לדוגמא, קצין המבחן אף לא יצר קשר עם המשפחה.

לאור אלה ביקש שלא לחרוג מגבול של 30 חודשי מאסר.

16. הנאשם עצמו אמר כי מגיל 18 הוא עובד אצל יהודים, אוכל ושותה איתם ואף ישן בבתים שלהם, ומעולם לא האשימו אותו בגזענות. אלה שיצרו את מעגל האלימות, הם שמשכו אותו לבצע את המעשים. יודע שבית הסוהר ילמד אותו לקח. מאחל שנחיה בשלום.

מתחם העונש ההולם:

17. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, העקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה: **"קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"** (סעיף 40ב). עקרון ההלימה משמעו מתן דגש לעקרון הגמול על מעשה העבירה, כאשר הנסיבות האישיות מהוות שיקול רק לאחר מכן, בקביעת העונש בתוך מתחם הענישה.

קביעת מתחם הענישה נעשית בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ג).

18. בהתאם להוראות סעיף 40ג לחוק, מאחר שכתב האישום כולל אישומים רבים, המתארים אירועים רבים ושונים, יש לבדוק תחילה האם במקרה זה ייקבע מתחם ענישה נפרד לכל אירוע, או מתחם כולל אחד לכל האירועים.

לעניין זה נקבע בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14) "מבחן הקשר ההדוק", ולפיו יש לבחון האם לפנינו תכנית עבריינית אחת, כך שאין יכולת, מבחינה צורנית, לפצל את העבירות למעשים נפרדים, או שמא אין קשר בין האישומים.

בפסיקה נקבעו מספר מבחני עזר, וכלשונו של בית המשפט העליון בע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' יוסף דלאל (3.9.15):

"כדי לעמוד על עוצמת הקשר שבין העבירות שומה על בית המשפט לעמוד על נסיבותיו העובדתיות של העניין שלפניו... נסיבות עובדתיות אלה מהוות "מבחני עזר" לקביעת עוצמת הקשר. במסגרת זו ניתן לבחון, למשל, האם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון; האם ניתן להצביע על שיטתיות בביצוע

העבירות; האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום; האם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה, וכיוצא באלו נסיבות עובדתיות. קיומה של נסיבה אחת או יותר מנסיבות אלו (ואין זו רשימה סגורה) עשוי להעיד על קשר הדוק בין העבירות השונות, המלמד כי באירוע אחד עסקינן. בבחינת הנסיבות העובדתיות, מן ההכרח לבית המשפט להעמיד לנגד עיניו את השאלה האם השקפה על העבירות כעל כמה אירועים תא מלאכותית, באופן שיגרע ממהות העניין בכללותו, או שלא ישקף את סיפור המעשה כהויותו".

19. ומן הכלל אל הפרט -

לגבי האישום הראשון - מדובר באישום שונה מהאחרים - מדובר במעשי אלימות שהופנו כלפי קבוצת יהודים שעברה בסמוך לבית חושן, בהר הזיתים בירושלים, בתקיפתם, פציעתם וגרימת חבלות.

יתר האישומים, עניינם אמנם השתתפות בהתפרעויות, תוך יידוי אבנים ובקבוקי תבערה, ומדובר אמנם במעשים דומים, אך הרקע לאירועים שונה, בחלקם התקופות שונות וכך גם המשתתפים בהם: האירועים באישום השני והתשיעי, בוצעו על רקע מותו של מוחמד אבו ח'דר, וכוונו כלפי שוטרים; האירוע באישום השלישי בוצע בשכונה בה מתגוררים תושבים יהודים, כלפי "בית חושן" ותושביו; אירועי האישומים הרביעי, החמישי והעשירי היו בקיץ 2014, בימי הרמדאן, וכוונו כלפי שוטרים; האירועים באישום השישי היו ב- 22 באוקטובר 2014, ביום פיגוע הדריסה שבוצע על ידי עבד אל רחמן שלודי; האירועים באישום השביעי היו ביום מותו של מבצע פיגוע הירי לעבר יהודה גליק, ב- 30 באוקטובר 2014; אירועי האישום השמיני היו על רקע מותו של עלי אבו גאנם, באפריל 2015; האירוע באישום 11 היה במהלך האבל על מותה של התינוקת הנאדי אבו סביתאן, באוגוסט 2014;

מדובר בשורה של אירועים, שבוצעו במהלך כשלושה חודשים, אך כל אירוע עומד בפני עצמו, ללא קשר לאחרים.

לפיכך, ייקבע מתחם ענישה נפרד לכל אחד מהאישומים, ובסופו של דבר, העונש המתאים ייקבע לגבי מכלול האירועים.

20. בקביעת מתחם העונש ההולם יש להתייחס בראש ובראשונה לעונש שקבע המחוקק לצד העבירות -

במקרה זה, לצד העבירות בהן הורשעו הנאשמים, טווח רחב מאד של ענישה: החל משנתיים (בעבירת התפרעות) ועד עשרים שנות מאסר (בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ושל הצתה).

21. לצד הענישה שקבע המחוקק יש להתחשב כאמור במדיניות הענישה הנהוגה.

בכל הנוגע לאישום הראשון - באירועים דומים נגזרו עונשים בין מאסר קצר לבין חמש שנות מאסר.

ע"פ 2285/05, מדינת ישראל נ' אסחאק חמד ואח' (5.12.2005) - הנאשמים השתתפו בניסיון לינץ' בשני ישראלים שהגיעו במשאיות בטעות למחנה הפליטים קלנדיה. תושבים מקומיים שהבחינו בהם יידו אבנים לעבר כלי הרכב, טיפסו

על המשאיות, שברו חלונות, פצעו חלק מהנוסעים והציתו את משאית החילוץ. עונשי המאסר בפועל שנגזרו על הנאשמים היו בין שנתיים לבין חמש שנים.

ע"פ 193/14, פאדי נסראללה נ' מדינת ישראל (26.10.2014) - בעניינו של הנאשם, שהורשע בחבלה בכוונה מחמירה, עת השתתף בלינץ', נקבע מתחם ענישה בין מאסר קצר לבין חמש שנות מאסר. על הנאשם נגזרו 18 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ 7006/14, תורג'מן נ' מדינת ישראל (23.3.15) - הנאשמים הורשעו בשלושה אירועי אלימות כלפי עובד זר, מעשים שנעשו ממניע גזעני. מתחם הענישה נקבע בין 15 לבין 40 חודשי מאסר, ועונשיהם של הנאשמים הועמדו על 10-21 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ 24984-08-12 מדינת ישראל נ' פלוני (8.7.13): אירוע במהלכו תקפו הנאשמים שלושה ערבים על רקע גזעני, אחד הקרבנות פונה במצב קריטי לבית חולים. על הנאשמים נגזרו עונשי מאסר בפועל למשך מספר חודשים.

לגבי יידוי בקבוקי תבערה וזריקת אבנים על אזרחים ואנשי כוחות הביטחון, נגזרים עונשים בין 12 לבין 40 חודשי מאסר לאירוע בודד.

ע"פ 2579/14 מוחמד פרחאן נ' מדינת ישראל (25.5.15): הנאשם הודה בקשירת קשר ליידוי בקבוקי תבערה על כוחות הביטחון בהר הבית. במסגרת הקשר השתתף הנאשם בקניית בקבוקי התבערה ובהכנתם. אחד מבקבוקי התבערה שיידה הנאשם פגע באפוד של שוטר. הנאשם נדון לעונש מאסר של שש שנים וחצי.

ת"פ 60637-11-14 מדינת ישראל נ' קרקו (30.5.16): ארבעה נאשמים שכל אחד מהם הואשם במספר אישומים, לפיהם קשרו קשר ליידות בקבוקי תבערה, אבנים וזיקוקים לעבר אזרחים וכוחות הביטחון. מרבית העבירות בוצעו במתחם הר הבית. על הנאשמים נגזרו עונשים בין שבע לבין שמונה שנות מאסר.

ע"פ 10423/07 מדינת ישראל נ' שמשון סטרין (11.6.08): הנאשם יידה אבנים, עם אחרים, לעבר פלסטינים, ובמקום התפתח "קרב יידוי אבנים". עונשו הועמד, בערעור על 15 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ 1833/16, בקר מוגרבי ואח' נ' מדינת ישראל, (2.8.2016) - על הנאשמים נגזרו עונשי מאסר בפועל של 66 חודשים ו- 54 חודשים, בגין מספר רב של עבירות הקשורות ביידוי בקבוקי תבערה, אבנים וזיקוקים לעבר כלי רכב הנהוגים בידי יהודים ולעבר כוחות הביטחון, בשכונת אבו-טור. נקבע כי רמת הענישה המקובלת בפסיקה, בגין ביצוע עבירות של יידוי בקבוק תבערה לעבר כלי רכב או בניין מגורים, שבו היתה הרשעה בעבירות של ייצור נשק, ניסיון הצתה וניסיון לגרימת חבלה בכוונה מחמירה, נעה, ככלל, בין 12 לבין 40 חודשי מאסר בפועל, בגין כל אישום.

ע"פ 4324/16, חמזה נגאר נ' מדינת ישראל, (31.7.2016) - אושר עונש מאסר בפועל של 28 חודשים, בגין השתתפות בשני אירועים של הפרות סדר ויידוי אבנים לעבר כוחות הביטחון, כאשר באחד האירועים יודו גם בקבוקי תבערה.

ת"פ 60494-01-12 מדינת ישראל נ' עלי מוסטפאי ואח' (11.6.2013) - נקבע מתחם ענישה בין 10 לבין 30 חודשי מאסר בגין יידוי אבנים.

ת"פ 41851-06-12, מדינת ישראל נ' אחמד בצבוץ ואח' (4.3.2013) - נקבע מתחם ענישה בין 12 לבין 40 חודשי מאסר, בגין יידי בקבוקי תבערה.

בתי המשפט התייחסו לחומרה הרבה הגלומה בזריקת אבנים, ועוד יותר מכך בזריקת בקבוקי תבערה, וראו דברי בית המשפט העליון בע"פ 262/06 מדינת ישראל נ' פרחאת (6.7.06):

"סוג עבירות זה, שעניין בקבוקי תבערה, מחייב ענישה מחמירה. תוצאותיו של בקבוק תבערה, וכבר היו דברים מעולם, עלולות להיות קשות ביותר, וראוי איפוא כי ייצא הקול שהענישה בכגון דא לא תהא קלה. בטחון הציבור אינו יכול להיות הפקר ונתון לאימה...".

עוד על חומרתן ונפיצותן של עבירות אלו ניתן לראות בעפ"ג 21523-08-15 מדינת ישראל נ' ענאתי (14.10.15):

"לכך יש להוסיף את העובדה שהתפרעויות, תקיפות שוטרים ויידי אבנים ובקבוקים הפכו לתופעה נפוצה בירושלים, וכפי שציינה המערערת הם מהווים "מכת עיר". עתה, ביום מתן פסק דין זה, ניתן אף לומר כי הפכו ל"מכת מדינה". לאחרונה אף קבע המחוקק הוראת חיקוק בעניינם של מידי אבנים וחפצים לעבר שוטרים, העושים כן במטרה להפריע להם במילוי תפקידם, בהעמידו את העונש המקסימלי על חמש שנות מאסר (סעיף 175א לחוק)".

22. הערכים המוגנים העומדים מאחורי עבירות אלו הם שמירה על שלמות הגוף, על חיי אדם ועל ביטחון הציבור, וכן שמירה על שלטון החוק, על ביטחון אנשי כוחות הביטחון, ועל הסדר הציבורי.

23. לגבי נסיבות ביצוע העבירות, בכל הנוגע לאישומים 2-12, יש להתייחס לכך שמדובר באירועים מרובי משתתפים; במעשים המבוצעים על רקע אידאולוגי, שמטרתם לפגוע ביהודים בירושלים ובאנשי כוחות הביטחון המגנים על הציבור ודואגים לביטחונו; מדובר באירועים רבים, במהלך תקופה רגישה; חלק מהאירועים מתוכננים; בחלקם פגעו בקבוקי תבערה ברכבי משטרה; ואין צורך להכביר מילים על הנזק שעלול היה להיגרם, אילו נפגעו שוטרים מבקבוקי התבערה או מאבנים.

חומרה יתרה מצויה באישום הראשון, בו נגרם נזק ממשי לגוף ולנפש של חלק מהמתלוננים. הנאשמים, יחד עם עשרות מתפרעים, רדפו אחר קבוצת יהודים שחזרה מתפילת ערב שבת, תוך קריאות "אללה אכבר", זריקת חפצים לעבר המתפללים, ופגיעה במתפללים בחפץ חד, במקל ובחפצים נוספים. הנאשמים נטלו חלק במעשים, הן בעצם ההשתתפות באירוע יחד עם אחרים, והן באופן פעיל. למזלם של המתלוננים, על אף הפציעות, הם הצליחו להימלט, ולחבור לכוחות המשטרה שבאו לסייע להם.

אין לקבל את טענת ב"כ נאשם 1, לפיה מדובר ב"אירועים תגובתיים". מדובר באירועים שלא קדמה להם התגרות, אירועים שנועדו לפגוע ביהודים שעברו במקום, והם מדגישים את הצורך בהגנה על תחושת הביטחון בכל מקום בירושלים.

עניינו של נאשם 1 באישום זה חמור במידת מה מזה של נאשם 2, שכן הוא זה שפנה ליושבי בית הקפה והזמינם להצטרף לתקיפת המתלוננים.

24. בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות וחומרתן, בערכים החברתיים שנפגעו ובמדיניות הענישה הנוהגת - אני קובעת את מתחם העונש ההולם כמפורט להלן:

לנאשם 1:

לגבי האישום הראשון - בין 30 לבין 60 חודשי מאסר בפועל.

לגבי אישומים 2, 4, 6, 7, 8, בהם נזרקו אבנים ובקבוקי תבערה, כאשר בחלקם השליך הנאשם רק אבנים ובחלקם השליך גם בקבוקי תבערה - מתחם העונש לגבי כל אישום על 20 עד 45 חודשי מאסר.

לגבי אישומים 3 ו-5, בהם הושלכו אבנים (ובאחד מהם גם זיקוקים), והנאשם השליך אבנים - מתחם העונש לגבי כל אישום יעמוד על 12 עד 30 חודשי מאסר.

לנאשם 2:

לגבי האישום הראשון - בין 27 לבין 60 חודשי מאסר בפועל.

לגבי אישומים 9 ו-11, בהם הושלכו אבנים ובקבוקי תבערה, והנאשם עצמו השליך גם כן בקבוקי תבערה, יעמוד מתחם העונש לגבי כל אירוע על 20 עד 45 חודשי מאסר.

לגבי אישומים 10 ו-12, במהלכם הושלכו אבנים ובקבוקי תבערה, אך הנאשם השליך רק אבנים, יעמוד המתחם לגבי כל אירוע על 12 עד 30 חודשי מאסר.

קביעת העונשים בתוך המתחם:

25. בכל הנוגע לנאשם 1 -

בקביעת העונשים בתוך המתחמים יש להתחשב לקולא בהודאתו של הנאשם, בשיתוף הפעולה שלו בחקירה, באחריות שלקח על מעשיו, בגילו הצעיר ובהיעדר עבר פלילי.

מנגד, יש להתחשב בהערכת שירות המבחן בדבר סיכון גבוה להישנות מעשים פוגעניים בעתיד.

26. בכל הנוגע לנאשם 2 -

יש ליתן את הדעת לגילו הצעיר, לעברו הנקי, ולהודאתו, שמשמעותה קבלת אחריות למעשים.

עם זאת, גם לגביו יש להתייחס להערכת שירות המבחן אודות סיכון לחזרה על התנהגות עוברת חוק.

27. בנסיבות אלה, לאור מכלול השיקולים כמפורט לעיל, ובהתחשב בהבדלים בין הנאשמים, כאשר באישום הראשון עניינו של נאשם 2 חמור פחות משל נאשם 1, וביתר האישומים הורשע נאשם 2 בארבעה אישומים, בעוד נאשם 1 הורשע בשבעה אישומים, אני דנה את הנאשמים לעונש כולל, כמפורט להלן:

לגבי נאשם 1:

א. מאסר בפועל למשך שש שנים וחצי, החל מיום מעצרו.

ב. מאסר על תנאי של 6 חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, כל עבירה מסוג פשע.

ג. הנאשם ישלם פיצוי למתלוננים כמפורט להלן: לש' ישלם פיצוי בסך 40,000 ₪; לד' ישלם פיצוי בסך 20,000 ₪; ולא' ישלם פיצוי בסך 20,000 ₪. סכומי הפיצוי יופקדו בקופת בית המשפט עד ליום 1.1.2017 ויועברו לידי המתלוננים.

לגבי נאשם 2:

א. מאסר בפועל למשך חמש שנים וחצי, החל מיום מעצרו.

ב. מאסר על תנאי של 6 חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, כל עבירה מסוג פשע.

ג. הנאשם ישלם פיצוי למתלוננים כמפורט להלן: לש' ישלם פיצוי בסך 40,000 ₪; לד' ישלם פיצוי בסך 20,000 ₪; ולא' ישלם פיצוי בסך 20,000 ₪. סכומי הפיצוי יופקדו בקופת בית המשפט עד ליום 1.1.2017 ויועברו לידי המתלוננים.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

הפרקליטות תודיע למתלוננים תוכן גזר הדין.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, י"ז אלול תשע"ו, 20 ספטמבר 2016, במעמד הנאשמים, ב"כ הצדדים ומתורגמן לשפה הערבית.

**רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת**